

[Arentoft]

Her er tale om en typesituation, som hører til dagligdagens trivialstof for anklagemyndighedens jurister. Når man i den pågældende sag er kommet til en anden opfattelse end den, som man har fulgt i titusindvis af andre sager, hvor tilsvarende problem er opstået, og når man har ladet ikke blot den statsadvokat, under hvem sagen hører, men også statsadvokaternes nestor fra en helt anden egn af landet udtale sig i sagen, må der være tale om, at anklagemyndighedens jurister nu er kommet frem til at kuldkaste hidtidig mangeårig fast praksis. Da der jo er tale om et område, der giver anledning til spørgsmål så at sige dagligt hos de tusindvis af mennesker, der virker i skattevæsen, politi og anklagemyndighed og i andre offentlige myndigheder, bør denne nye milepæl i retsudviklingen ganske klart give anledning til et cirkulære fra justitsministeriet, således at alle de mange myndighedspersoner ud over landet officielt får kendskab til den nye praksis.

Dette er jo ikke blevet mindre påkrævet, efter at den nævnte sag har givet anledning til den meget store offentlige omtale, der jo er mundet ud i, at man i forbindelse med den aflevering af selvangivelser, som alle skal i gang med om en god måneds tid, vil drage paralleller til anklagemyndighedens afgørelse i den omtalte sag. Det er derfor på høje tid, at de generelle erfaringer, der kan drages af denne sag, nu udmøntes i helt klare retningslinier fra justitsministeriet, så enhver mistanke fra nogen som helst om, at der ikke skulle være lighed mellem borgerne, kan blive bortvejret.

Besvarelse (21/12 79):

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Justitsministeriet har i tidligere besvarelser af folketingsspørgsmål om retningslinierne for anklagemyndighedens påtalepraksis oplyst, at afgørelser om påtaleundladelse på grund af manglende udsigt til at opnå domfældelse træffes efter en samlet vurdering af alle foreliggende omstændigheder i hvert enkelt tilfælde, og at anklagemyndighedens jurister ved disse afgørelser kan bygge på bl. a. et meget stort erfaringsmateriale med hensyn til de beviskrav, som domstolene stiller i straffesager.

Justitsministeriet finder fortsat ikke, at der er behov for nye retningslinier på dette område.

Spm. nr. 167

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (12/12 79) af:

Keld Andersen (KF):

»Vil ministeren drage omsorg for, at danske idrætsfolk, der på grund af større internationale konkurrencer ikke kan følge den ordinære eksamenstermin, kan få tilladelse til at gå til sygeeksamen?«

Begrundelse

Som forholdene er nu, kan der ofte opstå problemer for en idrætsmand eller -kvinde, som skal repræsentere sin idræt ved større begivenheder som f.eks. landsholdet, når disse begivenheder finder sted samtidig med, at han/hun skal til eksamen. Efter gældende regler skal de pågældende for at komme til efterfølgende sygeeksamen møde med en lægeerklæring, hvilket mildest talt ikke er særlig hensigtsmæssigt.

Besvarelse (21/12 79):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiassen):

Der kan være problemer forbundet med, at eksamensterminer kolliderer med forestående idrætskonkurrencer for eliteidrætsfolk. Og det er klart, at denne situation tilspidises i øjeblikket, hvor de olympiske lege er forestående, og hvor træningsforberedelserne for mange af de olympiske kandidater falder sammen med årsprøver og lignende.

For en lang række af de danske topidrætsudøvere gælder det, at de samtidig er studerende – og normalt vil jeg karakterisere dette som en udmærket kombination, fordi et studieforløb med en vis fleksibilitet i læseplanerne rummer mulighed for en målbevidst satsning begge steder. Men for mange idrætsudøvere vil valgsituationen op til meget store idrætsbegivenheder som de olympiske lege være et enten/eller. Studerende, der vælger at deltage i de olympiske forberedelser – ofte stærkt tilskyndet af deres omgivelser i videste forstand – på et tidspunkt, hvor de ellers vil have gået til eksamen, må forudse en for-